

Предрасуде спутавају смех

Хоћемо да се насмејемо уз помоћ Аце Поповића који има јако много језичких заврзлама које користи на бриљантан начин, каже Горан Шушљик, редитељ „Сабље димискије”

Комедија „Сабља димискија” Александра Поповића нови је редитељски искорак глумца Горана Шушљика. Премијера овог Поповићевог комада, за који је добио Стеријину награду 1965. године, биће изведена у суботу увече, 8. маја, у Установи културе „Вук Караџић” у Београду. Горану Шушљику ово је четврта представа коју потписује као редитељ, а у глумачкој подели су и Никола Ђуричко, Небојша Глоговац, Маринко Мацгаљ и Борис Миливојевић.

– Хоћемо да се насмејемо уз помоћ Аце Поповића. Не као што се смејемо када су Нушић, или Ковачевић у питању, већ желимо ту чаробну Поповићеву формулу, често можда и нејасну, да одгонетнемо јер садржи много тога што је срж наше драмске традиције. Али и оно што је релевантно за овај тренутак: посебну врсту слободе и лудила коју Поповић нуди у својим текстовима – каже Шушљик и уједно открива зашто је овог пролећа пожелео да режира баш комад „Сабља димискија”:

– Узео сам поново да читам сабрана дела Александра Поповића. Потврдило се оно што су била моја осећања. Он је генијалан писац и велики занатлија. Поповић има јако много рукаваца, језичких заврзлама које користи на бриљантан начин. Његова драматургија није стандардна. То нису драмске структуре које су честе. Можда их зато редитељи не узимају, иако у њима постоји нешто магично, духовито, паметно, спретно. Комад „Сабља димискија” никада пре тога нисам читао. Чисто и дубоко сам се смејао што ми се, морам признати, дуго није десило. Позориште је право место за ту врсту слободе.

Да би могао да се смејеш, објашњава Горан Шушљик, мораш да будеш ослобођен. Можда је проблем у томе, каже, што се људи који живе у Београду, тешко ослобађају предрасуда, окова, онога што је предуслов за улазак у позориште.

– Имао сам прилику да боравим у Колумбији, и да посматрам чистог гледаоца који није дошао да провери, већ да прими. То проверавање често оптерећује наше гледаоце и понекад је и нама тешко. Морам да калкулишемо и ту врсту осећања, да се суочавамо са нашом драгом публиком са којом живимо исте животе. Неко прочишћење нам треба и пре уласка у салу да би тај чин био драгоцен и онакав какав треба да буде. Доћи ће и то – верује Горан Шушљик.

Време у представи „Сабља димискија” као да не постоји, радње практично и нема. Александар

Поповић је причу сместио после једног од многих ратова... Једино што је прецизно јесте да се та радња дешава у кафани.

– Јунаци су ту на истом месту. Нигде не одлазе, постоје само неки трагови условно речено биографија. Све је, некако, стало, осим њихове огромне потребе да живе, чак и ако не знају зашто. Несвест која је у ствари подгрејана том огромном вољом за моћи, која је у овом комаду, али и у нашој представи, понуђена као главни мотив јесте покретач људима који ту моћ никада нису имали нити ће је имати. Они, ипак, дубоко верују да јесу одабрани и да су до сада били осујећени. И да ће се све променити! Наравно, на крају се ништа не промени. Само се чека нови круг – каже „Политикин” саговорник.

Горан Шушљик је до сада, да подсетимо, режирао представе: „Вишње у чоколади”, „Два витеза из Вероне”, „Шуман – песник звука”. На питање зашто је поново пожелео да се потврди као редитељ, каже:

– Тај угао, то што сам понеки пут искорачио, много ми помаже као глумцу, јер могу да видим шта то пропуштам. То што покушавам да се бавим режијом вероватно није случајно јер сам, очигледно, одувек имао потребу да сагледавам ствари. Покушавао сам од почетка да учествујем у нечему што је много веће од онога што сам: бити глумац, бити одличан глумац. Имам потребу да ми заједно нешто причамо, стварамо, формирамо, шаљемо као заједничко дело које има важност.

Б. Требјешанин
Шушљик је, уједно, и део глумачке екипе која у Југословенском драмском позоришту ствара представу „Метаморфозе” Публија Овидија Назона, у режији Александра Поповског, госта из Македоније.

– Покушавамо да урадимо нешто што можда овом времену не припада, а у ствари се свих нас и те како тиче. Дуго у позоришту није било представе о љубави. Глад је велика! Поповски је пронашао дивне теме: љубав, еротизам. Мислим да смо од свог силног страха, стрепње, постали сувише саркастични у односу на те две велике теме. Са „Метаморфозама” се враћамо у доба када је све то било много другачије. На почетак свега, који је био узбудљив јер није било ограничења о којима сам причао. Те границе које смо морали да поставимо на зиду цивилизације нас често једу. Понекад нам је сувишна цивилизација – закључује Шушљик.

Представа о љубави

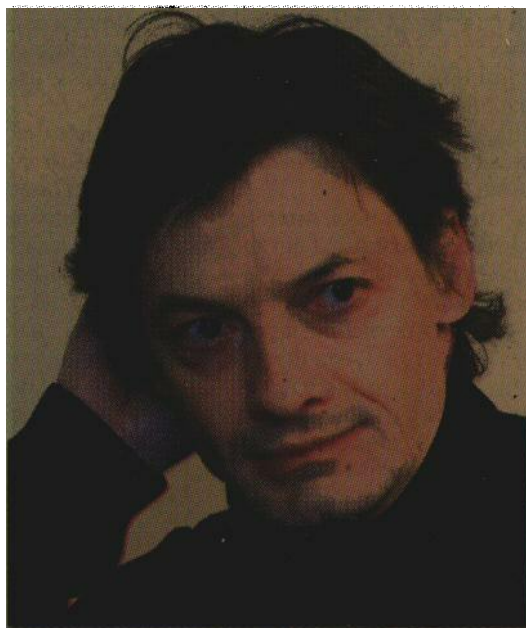
Strana / Page: 15

Rejting / Reach: 0

Država / Country: SERBIA

Površina članka / Size: 381 cm2

2 / 2

Горан Шушљик Фото Р. Крстинић